

பேர.சித்திரசுழுகுணம் 1958-ஆம் ஆண்டு ஜூன் 21
ஜூன் 21 திடுக்குற என்றபெயரில் திங்கன் திடுக்குற

278

தெவிட்டாத திருக்குறள்

திருமுருகாடிகள் நடத்தியது. அம்மாதிரி எடுத்து
குறு 19

— பத்தாம் பகுதி —

✱

உரையாசிரியர்:

புலவர் சுந்தர சண்முகனார்

✱

மாணிக்கக் கருத்து:

“தாள் சிக்கனம் கருதிப் புலவர் சில இடங்களில்
விரிவுரையைச் சுருக்கிக் கொள்கிறார். இது கூடாது. அவ
ரது விருப்பம்போல் அகல உரை எழுத, அதனால் தானும்
பணமும் கூடினாலும் பரவாயில்லை. விரைவில் வாரம் ஒரு
புத்தகம் வெளியிட முயலுங்கள். தெவிட்டாத திருக்குறள்
விரிவுரை கடைசி வெளியீட்டுச் சமயம் புலவருக்குச்
சென்னை மரினா கடற்கரையிலே “பொன்னாடை” போர்த்த
எனக்கு ஆசை. அதுசமயம் மலிவுப் பதிப்பும் வெளி
யிடலாம்.”

—சேர. மாணிக்கம், சென்னை. 22-12-58—

குறிப்பு:- மதிப்புரை அனுப்பியுள்ள அனைவரும் முன்பின்
அறியாதவர்கள்; தாமாகவே தம்மை மறந்து அனுப்பியவர்கள்.

✱

பைந்தமிழ்ப் பதிப்பகம், புதுச்சேரி.

4-4-1959]

[விலை 15 புதுக்காசு

காமத்துப்பால்

களவியல் - குறிப்பறிதல்

2. பொதுநோக்கு நோக்குதல்

(தெளிவுரை) தொடர்பில்லாத அயலாரைப் போலப் பொதுவாகப் பார்க்கும் போக்கு, புதிதாகக் காதல் கொள்வோரிடம் உண்டு.

“ ஏதிலார் போலப் பொதுநோக்கு நோக்குதல்
காதலார் கண்ணே யுள ”

(பதவுரை) ஏதிலார் போல = (முன்பின் தொடர்பில்லாத) அயலாரைப்போல, பொது நோக்கு நோக்குதல் = பொதுவான பார்வையுடன் ஒருவரை யொருவர் பார்ப்பது, காதலார் கண்ணே உள = (புதிதாகக்) காதல் கொள்பவரிடம் உண்டு. (ஏதிலார் = அயலார்).

(மணக்குடவர் உரை) அயலார்போலப் பொதுநோக்கத்தால் நோக்குதல் காதலித்தார் மாட்டே யுளதாம்.

(பரிமேலழகர் உரை) முன்னறியாதார் போல ஒருவரை யொருவர் பொதுநோக்கத்தா னோக்குதல், இக் காதலை யுடையார் கண்ணே யுளவாகா நின்றன— (தோழி சொல்லியது)

(விளக்கவுரை) நாம் வெளியே தெருவே போய்க் கொண்டிருக்கும்போது பலரைப் பார்க்கிறோம் அறிமுகமானவரையும் பார்க்கிறோம்—அயலாரையும் பார்க்கிறோம். அறிமுகமானவரைப் பார்க்கும் பார்வைக்கும் அயலாரைப் பார்க்கும் பார்வைக்கும் வேற்றுமையுண்டு. அயலார் எல்லோரையும் பொதுவில் பார்க்கிறோம். அறிமுகமானவரைச் சிறப்பாய் நோக்குகிறோம். எனவே, நோக்கிலே, பொது நோக்கு, சிறப்பு நோக்கு என இருவகை யுண்டு

எந்தத் தொடர்பும் இல்லாத காளை யொருவனும் கன்னி யொருத்தியும் கண்ணுறும்போது பொது நோக்கே நோக்கிக் கொள்வர். காதல் தொடர்புடைய காளையும் கன்னியுமோ சிறப்பு நோக்கு நோக்கிக் கொள்வர், ஏன்— இதற்கு முன்பு தொடர்பில்லாத காளையுங் கன்னியுங்கூட, முதன் முதல் தொடர்பு கொள்ளும்போது, உள்ளத்திலே ஆர்வம் இருந்தாலும் அதனை வெளிக்காட்டாது, ஒன்றும் அறியாதார் போலவே—பார்த்தும் பாராதவர் போலவே—பட்டுக்கொள்ளாதவர் போலவே பொது நோக்கு நோக்கிக் கொள்வர். இது, மூன்று தாள் திருப்பும் வேலைக்கு அண்ணனாகும்.

மூன்று தாள் திருப்பிக் காசு பறிக்கும் சூதாட்டக் காரன், மூன்று சீட்டாட்டத் தாள்களை மாற்றி மாற்றிக் காட்டிக் கவிழ்த்துப் போட்டுவிட்டு, ‘இதிலே வை— அதிலே வை—எதிலே வேண்டுமானாலும் வைகாசு’ என்று கூவிக்கொண்டிருப்பான். அவனைச் சூழ்ந்து பலர் நின்று கொண்டிருப்பர். அவர்களுள், அவனுடைய கையாட்களும் அங்கும் இங்குமாக இறைந்து நிற்பர். அந்தக் கையாட்களும் ஒன்றும் அறியாதவர் போலக் காசு வைப்பர். சூதாட்டக்காரனோடு நேர்மையாக வாதாடுபவர்போல நடிக்கவுள் செய்வர். இவர்களும் தாள் திருப்புவனும் பிறரை ஏய்ப்பதற்காகத் தமக்குள் தொடர்பில்லாதவரைப் போல் நடிக்கின்றனர். ஆனால், முதல் முதலாகக் காதல் கொள்ளும் காளையும் கன்னியுமோ, தமக்குள்ளேயே ஒருவரை யொருவர் ஏய்ப்பதற்காகக் கபடற்றவர்போல் நடிக்கின்றனர். இதனால்தான் இவர்தம் நடிப்பை, மூன்று தாள் திருப்பும் வேலைக்கு அண்ணன் எனக் கற்பனை செய்தேன் நான். இவர்தம் நடிப்புத்திறனை, “ஏதிலார் போலப் பொது நோக்கு நோக்குதல்” என்னுந் தொடரி லுள்ள ‘போல’ என்னும் உவமச் சொல்லால் சுட்டிப் போந்தார் திருவள்ளுவனார். காதலர் ஏதிலர் போல நோக்குதல் என்றால் அது நடிப்புத் தானே! காதலர் எங்கே? ஏதிலர் எங்கே? இருதிறத்தார்க்கு மிடையே, இரு துருவங்களின் தொலைவு உள்ளதே!

இன்னொன்று;— காதலர் ஏதிலர் போல நோக்குவதில் ஒரு தனிச் சுவையும் உண்டு—நெஞ்சத்திலே ஒரு தனிப் பெருமிதமும் உண்டு—அதனால்தான், ஏதிலார் போல

நோக்குதல் காதலார் கண்ணே யுள்' என்றார் ஆசிரியர். இவர்கள் உள்ளத்திலே கள்ளத்தனம் உடையவர்கள் என்பதைக் 'காதலார்' என்னும் சொல்லும், வெளியிலே 'அரிச்சந்திரன் ஆட்டம்' ஆடுகிறார்கள் என்பதை 'ஏதிலார்' என்னும் சொல்லும் அறிவித்து நிற்பதை அறிந்து மகிழ்க.

இவர்கள் பொதுநோக்கு நோக்குவது ஒருமுறையா? இருமுறையா? இல்லை, பல முறை—பற்பல முறையாம். இவ்வாறு வள்ளுவர் குறளில் சொல்லவில்லையே! இல்லை யில்லை சொல்லியிருக்கிறார். 'பொதுநோக்கு நோக்குதல் காதலார் கண்ணே யுள்' என்னும் தொடரில் 'உள்' எனப் பன்மையில் முடித்திருப்பதின் உட்கருத்து இதுதான்! 'உளது' என ஒருமையில் சொல்லியிருந்தால் ஒரு முறை நோக்கியதாகக் கொள்ளலாம். 'நோக்குதல் காதலார் கண்ணே யுள்' என்றதால், காதலர்களிடையே பலமுனை நோக்கங்கள் நடைபெற்றமை புலனாகும். எனவே, இதனை 'ஒருமைபன்மை வழு' என எவரும் எண்ணவேண்டா! இவர்கள் உண்மையில் ஏதிலராயிருந்திருப்பின் ஒருமுறை நோக்கியதோடு விட்டிருப்பர். ஆனால், இவர்கள் 'விடாக் கண்டார் தொடாக்கண்டார்கள்' ஆகிய காதலர்கள் ஆதலின், ஏதிலார்போல நோக்கும்போது பலமுறை நோக்கித் தான் இருப்பார்கள். இந்நுட்பத்தை 'உள்' என்னும் பன்மைமுடிபில் அடக்கிக்காட்டிய திறனே திறன்!

பரிமேலழகர் இந்தக் குறளைத் தோழி கூற்றாகக் கொண்டுள்ளார். 'சிவபூசையில் கரடிவிடுவது' போல, முதல் கண்ணுறுகையிலேயே (முதல் சந்திப்பிலேயே) தோழி தலையிடுவதாக எந்த 'அகப்பொருள் நூலும்' சொல்லவில்லையாதலின், இதனைக் கவிக்கூற்றாகக் கொள்ளலாமே! அதனினும், தலைமகன் கூற்றாகவே கொள்ளலாமே! 'அவள் ஏதிலார்போலப் பொதுவாக நோக்குவதால் நம் மேல் காதல் இல்லை என்று பொருள் இல்லை; காதலை உள்ளே வைத்துக் கொண்டும் வெளியிலே அயலார் போல நோக்குவது உண்டு' எனத் தலைமகன் தன் உள்ளத்துக்குச் சொல்லி ஊக்குவதாகக் கொள்ளலாமே இந்தக்குறளை! ஆகவே, அவள் அடிக்கடி நோக்கும் பொதுநோக்கத்தைக் கொண்டே, அவளுக்குத் தன்மேல் காதல் இருப்பதாகக் குறிப்பாய் அறிந்து கொண்டான் தலைமகன்.

யொருட்பால்

அரசியல் கல்வி

4. உடைமையும் இன்மையும் - தொடர்ச்சி

முன் குறளில், கற்றோர்க்கும் கல்லாதவருக்கும் ஒரு வேறுபாடு காட்டினார் ஆசிரியர். அதாவது, கற்றாரைக் கண்ணுடையராகவும், கல்லாதவரைப் புண்ணுடையராகவும் சொல்லிக்காட்டினார். இந்தக்குறளிலோ இன்னொரு வேறுபாடு காட்டுகிறார். அதாவது, கற்றவரை உடையவராகவும், கல்லாதவரை இல்லாதவராகவும் படைத்துக் காட்டியுள்ளார் ஆசிரியனார். இந்தக் குறளில் 'உடையார்' என்றது செல்வரை; 'இல்லார்' என்றது வறியரை. உலக வழக்கில்கூட, பணக்காரனை உடையவன்—இருக்கிறவன் என்றும், ஏழையை இல்லாதவன்—எளியவன் என்றும் சொல்லுவது உண்டல்லவா?

இந்தக் குறளின்படி நோக்கின், கல்வி ஒருவரை உடைமை(செல்வம்) ஆகும்; கல்லாமை ஒருவரை இன்மை (ஏழ்மை) யாகும். எனவே, உடையவர் முன் இல்லாதவர் ஏங்கி நின்றல்போல, கற்றார்முன் கல்லாதார் கைகட்டி நின்றற் குரியர் என்பது கருத்து. உலகில் நடப்பதுதானே இது!

5. ஊறும் அறிவு

(தெளிவுரை) தோண்டிய அளவிற்கு ஏற்ப மணற் கேணி நீர் சுரக்கும்; அதுபோல, படித்த அளவுக்கேற்ப அறிவியல் பெருகும்.

“தொட்டனைத் தூறு மணற்கேணி மாந்தர்க்குக்
கற்றனைத் தூறு மறிவு”

(பதவுரை) தொட்டனைத்து = தோண்டிய ஆழம் அகலத்திற்கு ஏற்ப, மணற்கேணி ஊறும் = மணற்பாங்கில் உள்ள கேணியில் நீர் ஊறும்; (அதுபோல) மாந்தர்க்கு =

மக்களுக்கு. கற்றனைத்து = கற்ற நூல்களின்-காலத்தின் அளவுக்கு ஏற்ப, அறிவு ஊறும் = அறிவுத்துறை வளரும். (தொடுதல் = தோண்டுதல்; மாந்தர் = மக்கள்; அனைத்து = அந்த அளவு.)

(மணக்குடவருரை) அகழ்ந்த அளவு மணற்கேணி நீருண்டாம்; அதுபோல, மாந்தர்க்குக்கற்ற அளவும் அறிவுண்டாம்.

(பரிமேலழகருரை) மணலின்கட்கேணி தோண்டிய வளவிற்கு வூறும்; அதுபோல, மக்கட்கறிவு கற்ற வளவிற்கு வூறும்.

(ஆராய்ச்சி விரிவுரை) இந்தக் குறளில் கவனிக்க வேண்டிய துட்பங்கள் பல உள்ளன. இக்காலக் கல்வி நெறியாளர்கள், முற்காலக்கல்வி நெறியாளரின் கல்விக் கொள்கையை மறுத்து நகையாடுகின்றனர். “மாணுக்கர்கள் ஒன்றும் அறியாதவர்கள்-ஓர் ஆற்றலும் இல்லாதவர்கள்; அவர்களின் மனம் வெற்றிடம்; அம்மனத்தில் ஆசிரியர் பலவற்றைப் புதிதாகப் புகுத்துகிறார். நம்மிடம் இல்லாத பொருளை நாம் கடைக்குச் சென்று வாங்கி வருவதைப் போல, மாணுக்கர்கள் தம்மிடம் இல்லாத பொருளைப் பள்ளிக்கூடம் சென்று பெற்று வருகிறார்கள்” என்றெல்லாம் பழைய காலத்தில் எண்ணிக் கொண்டிருந்தார்களாம். இக்காலத்திலும் இவ்வாறு எண்ணுபவர் உளரல்லவா? ஆனால், இக்காலக் கல்வித்துறை உளநூல் (Educational Psychology) கூறுவ தென்ன? “மாணவன் மனம் இயல்பாகவே பல ஆற்றல்களையுடையது; அவ்வாற்றல்கள் அடங்கியுள்ளன; அவற்றுக்குத் தக்க வாய்ப்புக்கள் கொடுத்து வெளிப்படுத்தி நல்ல முறையில் வளர்த்து, சூழ்நிலைக்கு ஏற்பப் பொருந்தி வாழ மாணவனைப் பயிற்றுவது தான் ஆசிரியர் வேலை-பள்ளிக்கூடத்தில் செய்ய வேண்டிய பணி” என்றெல்லாம் இக்காலக் கல்விக் கொள்கை பறைசாற்றப்படுகிறது. சரி நல்லது! இக்காலக் கல்விக் கொள்கை வாழ்க!

ஆனால், இங்கே நான் சொல்லவிரும்புவது என்ன வெனில், பழைய ‘பத்தாம் பசலிக்’ கொள்கையை மற்ற வர்போல் தாமும் நம்பியிராமல், இக்காலக் கல்விக் கொள்கையை அக்காலத்திலேயே இந்தக் குறளில் வள்ளுவர்

சொல்லிவிட்டுப் போயிருக்கிறார்—என்பதுதான்! இதனைச் சிறிது விளங்க நோக்குவாம்:—

தோண்டிய அளவிற்கேற்பக் கேணி சுரப்பதுபோல், கற்ற அளவிற்கேற்ப அறிவு சுரக்கும்— என்பது குறட் கருத்து. கேணி தோண்டுபவர்கள், வெளியிலிருந்து புதுத் தண்ணீர் கொண்டு வந்தா கேணிக்குள் கொட்டுகின்றனர்? இல்லை; கேணிக்குள் முன்னமேயே இயற்கையாகவே இருக்கும் தண்ணீரைத்தான் தோண்டி வெளிப்படுத்து கின்றனர். அது போலவே, கல்வித்துறையில் பார்த்தாலும், புதிதாக ஒருவர் மற்றொருவர்க்கு அறிவைக் கொண்டுபோய்ப் புதுத்திவிட முடியாது; இருக்கிற அறிவைத்தான் வெளிப்படுத்தி வளர்க்கின்றனர். இது தான் இந்தக் குறளின் கருத்து—இக்காலக் கல்விக் கொள்கையும் இதுதான்! எனவே, ஆசிரியர், மாணவனை நோக்கி, மண்டுவே மடையனே! நீ எங்கே உருப்படப் போகிறாய்? என்றெல்லாம் வைது ஊக்கத்தைக் குறைக்கலாகாது. முயன்றால் எதையும் முடிக்கும் எல்லா ஆற்றலும் ஏற்கெனவே பெற்றிருக்கின்ற ஓர் உயர்ந்த உயிர்ப்பொருளாக அவனை மதித்து, கெட்டிக்காரன் என்று தட்டிக்கொடுத்து ஊக்கப்படுத்தி, அவனுடைய அறிவாற்றலை வளர்த்துவிட வேண்டும். இப்பணியில் ஆசிரியருடன் பெற்றோர்க்கும் போதிய பங்கு இருக்கவேண்டும். மாணக்கர்களும் அகல ஆழப்படித்து அறிவை மேன்மேலும் வளர்த்துக்கொள்ள வேண்டும் இதுதானே, ‘கற்றனைத் தூறும் அறிவு’ என்று திருவாய் மலர்ந்தருளிய திருவள்ளுவனாரின் நோக்கமாக இருக்க முடியும்?

தோண்டிய அளவிற்கேற்ப நீளும் என்பதில், தோண்டிய அளவு என்பது என்ன? கேணியை அகல மாய்த் தோண்டுதல்—ஆழமாய்த் தோண்டுதல் என்பது தானே! அதுபோலவே கல்வியையும் அகலமாய்க் கற்க வேண்டும் — ஆழமாய்க் கற்கவேண்டுமல்லவா? அப்படியென்றால் என்ன? பலகாலம் கற்றல்—பல நூற்களைக்கற்றல்—பல கலைகளையுங் கற்றல்தான் அகலமாய்க் கற்றல் என்பது. ஒவ்வொன்றையும் துருவித் துருவி ஐயந்திரிபற முற்ற முடிய நுண்ணிதின் கற்றுத் துறைபோதல்தான் ஆழமாய்க்

கற்றல் என்பது. இவ்வளவு விரிந்த கருத்துக்களைக் 'கற்றனைத் தூறு மறிவு' என்னும் தொடருக்குக் கொள்ளவேண்டும் என்பதை, தொட்டனைத்தூறும் மணற்கேணி என்னும் எடுத்துக்காட்டால் பெறவைத்தார் ஆசிரியர். இதற்கு 'எடுத்துக்காட்டு உவமையணி' எனப் பெயர் கொடுத்துள்ளனர் அணியிலக்கண நூலார்.

தொடுதல் என்றால் தோண்டுதல் என்று பொருள் கண்டோம். அது எப்படி? அது மிகவும் என் உள்ளத்தைத் தொட்டது என்று உலக வழக்கில் பேசுகிறோம் உள்ளேயிருக்கும் உள்ளத்தைத் தொடுவதென்றால் எவ்வளவு ஊடுருவிச் சென்றிருக்க வேண்டும்! அது போலவே, கேணி தொடுதல் என்றால், மண்ணை ஊடுருவிச் சென்று உள்ளேயிருக்கும் தண்ணீரைத் தொடுதலோ? இங்கே இன்னும் ஓரமூகு என்னவென்றால் கற்றல் (கல்வி) என்பதின் பகுதியாகிய கல் (கல்லுதல், என்பதற்கும் தோண்டுதல்—துருவுதல் என்றுதான் பொருள். மேலும் இங்கே 'ஊறும்' என்ற சொல்லையும் ஊன்றி நோக்கவேண்டும். ஊறுதல்—ஊற்றெடுத்தல் என்றால், உள்ளேயிருக்கிற பொருள் வெளிப்பட்டுப் பெருகுதல் தானே! கல்வி பற்றிய உளநூல் கொள்கையும் இதுதானே!

இன்னும் இங்கே, 'மணற்கேணி', 'மாந்தர்க்கு' என்னும் சொற்களையும் துருவி நோக்கவேண்டும். 'கற்றனைத் தூறும் அறிவு' என்று சொன்னால் போதாதா? 'மாந்தர்க்கு' என்று வேறு சொல்லவேண்டுமா? அவ்வாறு சொல்லாவிடின் மாட்டுக்கு அறிவு ஊறும் என்று சொன்னதாக எவரேனும் எண்ணி விடுவாரா? 'மாந்தர்க்கு' என்று கூறியதில் கருத்து மிகவுண்டு. மாந்தருள் பலர், விலங்குகளைப் போலப் படிக்காதவரா யுள்ளனர். விலங்குகள் அன்றைக்கு இருந்தாற்போலவே இன்றைக்கும் இருக்கின்றன—அன்றைக்கு வாழ்ந்த வாழ்க்கையே இன்றைக்கும் வாழ்கின்றன. அந்தோ! மக்களுள்ளும் பலர் அவற்றைப் போலவே இன்றும் இருக்கின்றனரே! என்ன எளிமை!

விலங்குகளின் தலையெழுத்து இவர்களுக்கு வேண்டியதில்லையே. இவர்கள் அவற்றினும் தனியறிவு பெற்றவர்களாயிற்றே! அவ்வறிவை மேலும் கல்வியினால் வளர்த்துக்

கொள்ளலாமே! அப்படியிருந்தும் விலங்கு வாழ்க்கை வாழ்கின்றனரே! இனியாயினும் உணர்ந்து திருந்துவார்களாக!—என்றெல்லாம் சுட்டிக்காட்டி எச்சரிக்க விரும்பியவர்போல் ‘மாந்தர்க்கு ஊறும் அறிவு’ என்றார் ஆசிரியர் வள்ளுவனார். இதற்கேற்பவே உவமையினையும் அமைத்துக் கொண்டார். அதாவது ‘கேணி’ என்று கூறியுள்ளார். கேணி என்றால், சிமிட்டியால் கட்டப்பட்ட சின்ன (Tank) நீர்நிலைத் தொட்டியா? கீழே தோண்டப்பட்ட சின்ன குளம்—அல்லது—பெரிய கிணறுதான் கேணி என்பது. அதிலும் பாதையிலோ, கட்டாந்தரையிலோ தோண்டப்பட்ட கேணியா? இல்லை; மணவிலே தோண்டப்பட்ட கேணி. அந்த மணற்கேணியிலே நீர் ஊறச் சொல்லவாவேண்டும்? அதுபோல, உயர்திணையாகிய மாந்தர்க்கு அறிவு ஊறக் கேட்கவாவேண்டும்? என்று மாந்தர்களைத் தட்டிக்கொடுத்து ஊக்கியுள்ளார் ஆசிரியர்.

‘கற்றனைத் தூறும் அறிவு’ என்ற கருத்தின் வாடை, ‘தான் கற்ற நூலளவே யாகுமாம் நுண்ணறிவு’ என்னும் ஒளவையின் மூதுரையிலும் வீசுகின்ற தன்றோ? இந்த நுண்ணறிவைப் பற்றி, ஆங்கில மனநூல் அறிஞரான ஸ்பியர்மன் (Spearman) என்பவர் கூறியுள்ள கருத்துக்கள் மிகவும் குறிப்பிடத் தக்கவை யாகும்.

6. சாந்துணையுங் கற்க!

(தெளிவுரை) கல்வி யுடையவனுக்கு எந்தநாடும் சொந்தநாடாகுமாதலாலும், எந்த ஊரும் சொந்த ஊராகுமாய்கையாலும் ஒருவன் சாகும்வரை அவ்வயர்ந்த கல்வியைக் கற்காததற்குக் காரணம் என்ன?

“யாதானு நாடாமா லுராமா லென்னொருவன்
சாந்துணையுங் கல்லாத வாறு”

(பதவுரை) யாதானும் நாடாமால் = (கற்றவனுக்கு) எந்தநாடும் தன் நாடாகுமாதலானும், (யாதானும்) ஊராமால் = எந்த ஊரும் தன் ஊராகுமாதலானும், ஒருவன் சாந்துணையும் கல்லாதவாறு என் = (அத்தகைய உயர்

வளிக்கும் கல்வியை) ஒருவன் சாகும் வரையும் படிக்காமல் இருப்பது ஏன்?

(யாதானும் = எதுவாயினும் - எந்த நாடும்- எந்த ஊரும்; என் = என்ன-என்ன காரணம்? சாம் துணையும் - சாகும் துணையும்; துணை = இங்கே கால அளவு)

(மணக்குடவருரை) யாதோரிடத்தே செல்லினும் அதுவே தனது நாடும் ஊரும் போலாம்; ஆதலால் ஒருவன் சாத்தனாயுங் கல்லா தொழுதுதல் யாதனைக் கருதி?

(பரிமேலழகருரை) கற்றவனுக்குத் தன்னுடுத் தன்னுருமே யன்றி யாதானு மொரு நாடும் நாடாம்; யாதானுமோ ருரும் ஊராம்; இங்ஙனமாயின் ஒருவன் தானிறக்கு மளவுங் கல்லாது கழிகின்றது என் கருதி?

(ஆராய்ச்சியுரை) வள்ளுவர்க்குச் சினம் வந்து விட்டதாக இந்தக் குறளிலிருந்து தெரிகிறது. படிக்காதவனை அவரால் மன்னிக்க முடியவில்லை. ஏன் அவன் படிக்கவில்லை என்று கேட்கிறார். படிப்பினால் அவனுக்கு நன்மையே தவிரத் தீங்கொன்று மில்லை என்று கூறுகிறார். நன்மை யென்றால் சிறிய நன்மையா? அங்கிங் கெனாதபடி எங்கும் நிறைந்திருக்கும் இறைவனைப்போல, படித்தவன் எங்கும் திகழலாம் என இனிப்புக் காட்டுகிறார்.

சிலர்க்கு இந்தக் குறளின் கருத்துப் புரிந்து செரிமானம் ஆவது அருமை. என்ன? படித்துவிட்டால் எந்த நாட்டுக்கும் போகலாமாம்- எந்த ஊருக்கும் போகலாமாம். இஃதென்ன விரிதை! எல்லா நாட்டுக்கும் எல்லா ஊருக்கும் படிப்பிருந்தால்தான் போகமுடியுமா? ஏன், பணமிருந்தால் எந்த நாட்டுக்கும்-எந்த ஊருக்கும் போகமுடியாதா? எங்கே செல்லினும் நிரம்பப் பணம் கொடுப்பவனுக்கு முதல் வகுப்பும் முதல் மதிப்பும் கிடைக்குமா? அல்லது நிரம்பப் படித்தவனுக்குக் கிடைக்குமா? இஃதென்ன சிக்கல்?

பணக்காரன் பணத்தைச் செலவழித்துப் பெறுகின்ற நன்மைகளை யெல்லாம், படித்தவன் பணமின்றியே பெற்று விடுவான். அதுவும் உலகத்தார் தாங்களாகவே படித்தவனை வலியத் தேடியழைத்துச் சிறப்புச் செய்வர். இஃது, அந்தக் காலப் புலவர் பெருமக்களிலிருந்து இந்தக் கால ஆராய்ச்சி

வல்லுநர்கள் வரை சாலப் பொருந்தும். அன்று தொட்டு இன்றுவரை உலக வாலாற்றைப் புரட்டிப் பாருங்கள்- உண்மை விளங்கும்.

‘யாதானும்’ என்றார் ஆசிரியர். அதாவது, செல்லும் இடம், வளமுள்ளதாயினும் அல்லது வறண்ட தாயினும், நல்லோர் வாழ்வதாயினும் அல்லது தீயோர் உறைவதாயினும், தன் அரசனுக்கு நட்புள்ள தாயினும், அல்லது பகையுடையதாயினும் இன்னும் யாதாயினும் சரியே, படித்தவனுக்கு அங்கே சிறப்பான வரவேற்பு உண்டு. இவ்வளவும் உள்ளடக்கியே ‘யாதானும்’ என்றார் எவரும் முதலில் தம் நாட்டைக் குறிப்பிட்டு, அதன் பிறகே நகரத்தையோ அல்லது அதைச் சார்ந்த சிற்றூரையோ பிறநாட்டாரிடம் தெரிவிப்பது வழக்க மாதலின் ‘நாடாமால் ஊராமால்’ என நாட்டை முன்னும் ஊரைப் பின்னுமாக அமைத்தார். இவற்றை நாடு ஆம் ஆல் - ஊர் ஆம் ஆல் என்று பிரித்து, ஆல் என்பதைப் பொருளற்ற அசையாக ஒதுக்குவர். அப்படி வேண்டியதில்லை. இந்த ‘ஆல்’ என்பதற்கு இங்கே ‘ஆதலால்’ என்பது பொருள். ‘படித்தவனுக்கு எதுவும் தன் நாடாதலாலும் தன் ஊராதலாலும் சாகும் வரை படிக்கவேண்டும்’ என்று வாக்கியம் அமைத்தே பொருள் எழுதவேண்டும். இந்த துட்பத்தை உணராத பரிமேலழகர் ‘ஆல்’கள் இரண்டையும் வெட்டியெடுத்து விட்டு, அடுத்த வாக்கியத்தோடு இணைப்பதற்காக, இடையே ‘இங்ஙன மாயின்’ என்ற ஓர் ஒட்டுப் பேர்ட்டு ஒட்டியுள்ளார். அவர் உரையை மற்றொருமுறை படித்துப் பாருங்கள். ‘மணக்குடவர், பரிப்பெருமாள், பரிதியார், காலிங்கர் முதலிய அனைவருமே இந்த வெட்டுவேலையும் ஒட்டு வேலையுந்தான் செய்துள்ளனர். முதலில் வெட்டவில்லை என்றால் பிறகு ஒட்ட வேண்டியதில்லை. இந்த ‘ஆல்’ என்பதை வள்ளுவர் அந்த ஒட்டுச் சொல்லாக அமைத்துள்ளார் என்பதைச் சென்னைப் பல்கலைக் கழகத் தமிழ்ப் பேரகராதி:(Lexicon) தொகுத்தவர்களும் உணராமல் ‘அசை’ என எழுதிவைத்துள்ளனர். இவற்றை யெல்லாம் சொல்லப் போனால், பரிமேலழகருக்குமேல் உரையெழுத்தத் தெரிந்தவன் யாரடா என்று மீசையை முறுக்குகிறார்கள். நான்

என்ன செய்வேன்! வள்ளுவர் இந்த அரிய சொல்லாட்சியை இன்னும் பல குறள்களில் அமைத்து வைத்திருப்பதை ஆங்காங்கே சுட்டுவேன்.

‘இவ்வளவு நன்மையிருந்தும் ஏனையா ஒருவன் செய்யக்கூடாது?’ என்று உலக வழக்கில் வியந்து வினவுவதுபோல் ‘என் ஒருவன் கல்லாதவாறு’ என்று ஆசிரியர் வினவுகிறார் — வியக்கிறார்! மேலும் சாகும்வரை படிக்க வேண்டும் என்கிறார். இப்போது நம் நாட்டில் நூற்றுக்குப் பத்துப் பதினைந்து பேர் படித்திருப்பதாகக் கணக்கெடுத்திருக்கிறார்களல்லவா? இந்தக் குறைந்த அளவுக்கூட, கையெழுத்துப் போட்டால் ஓர் எழுத்துக் குறைபவர்கள் உட்பட (கையெழுத்துக்கே இந்தக் கதி என்றால்.....), பெரிய எழுத்து விக்கிரமதித்தன் கதைக்காரர்கள் உட்பட, ஏன், மாமியார் வீட்டில் அஞ்சல் கடிதத்தைப் படிக்க நேர்ந்தபோது, நான் இளமையில் ஆட்டையில் பார்த்ததற்கு இதில் எழுத்துக்கள் அநியாயமாய் இளைத்து விட்டனவே என்று ‘ஒ’வெனக் கதறி ஒப்பாரி வைத்தழுத மாப்பிள்ளை ‘மக்குச் சாம்பிராணி’ உட்பட எடுத்த கணக்காகத்தான் இருக்கக்கூடும். இதுவா படிப்பு? மாணவர்களே, பள்ளிப்படிப்பை முடித்ததும் நூற்களை ஏறக்கட்டி விடுவீர்களோ? அது கூடாது. எந்தத் தொழில் செய்யினும் ஓய்வு கிடைக்கும்போதெல்லாம் படிப்பீராக! என்கிறார். ஏன்? ‘கற்றது கைம்மண் அளவு கல்லாதது உலகளவு’, ‘கல்வி கரையில் கற்பவர் நாள்சில’ — ஆதலின், சாந்துணையுக் கற்கச் சொல்கிறார்.

இப்பொழுது இக்குறட் கருத்தில் ஒரு புரட்சிப் புயல் வீசப்போகிறது: — “எந்த நாட்டாரும் எந்த ஊராரும் படிக்கலாம். இங்கே வசதியில்லை என்று ஏய்க்காதே — எந்த நாட்டுக்கும் எந்த ஊருக்கும் சென்று படிக்கலாம். உடல்நலம் இல்லை — பணவசதியில்லை என்று ஏய்க்காதே — படிப்பினால் செத்தாலுஞ் சரி — சாகும்வரை படி. படிப் பவனுக்கு எந்த நாட்டிலும் எந்த ஊரிலும் இடங்கொடுத்து மதித்து, சாகும் வரையுங்கூட ஆதரிக்கவேண்டும்” — இதுதான் சிந்தனையைச் சுழற்றும் அந்தப் புரட்சிப் புயல்! (இதுவே தொடரும்)

அறத்துப்பால்

இல்லறவியல் - வாழ்க்கைத் துணை நலம்

3. இல்லறதன்? உள்ளறதன்?

(தெளிவுரை) மனைவிக்கு மாண்பு இருந்தால், குடும்பத்தில் இல்லாதது என்ன? எல்லாம் இருக்கும். மனைவிக்கு மாண்பு இல்லையானால், குடும்பத்தில் உள்ளது என்ன? ஒன்றும் இருக்காது.

“இல்லறெ னில்லவண் மாண்பானு லுள்ளறெ
னில்லவண் மாணுக் கடை”

(இல்லது என் இல்லவள் மாண்பானால்; உள்ளது என் இல்லவள் மாணுக்கடை)

(பதவுரை) இல்லவள் மாண்பானால் = மனைவி மாட்சிமையுடன் விளங்கினால், இல்லது என் = வீட்டில் இல்லாத பொருள் என்ன? இல்லவள் மாணுக்கடை = மனைவி மாண்பின்றி யிருந்தால், உள்ளது என் = வீட்டில் இருக்கக் கூடிய பொருள் யாது? ஒன்றும் இராது. (இல்லவள் = மனைவி; மாண்பு = நற்குண நற்செய்கை தகுதி திறமை முதலியன உடைத்தா யிருத்தல்.

(மணக்குடவருரை) ஒருவனுக்கு மனையாள் மாட்சிமை யுடையாளானால், எல்லா மிலனே யாயினும் இல்லாதது யாது? மனையாள் மாட்சிமை இல்லாளானால், எல்லா முடையானாயினும் உண்டாது யாது?

(பரிமேலழகருரை) ஒருவனுக்கு இல்லவள் நற்குண நற்செய்கையாளாயினால் இல்லாததியாது! அவள் அன்ன எல்லைக்கால் உள்ளது யாது?

(விளக்கவுரை) இந்தக் குறள், குடும்ப விஞ்ஞானத்தின் (Home Science) எல்லைக்கோட்டைத் தொட்டுவிட்டது — இல்லை, எல்லைக் கோட்டையும் தாண்டிவிட்டது. இதற்கு மேல் இன்னும் எந்தெந்தச் சொற்களால் குடும்பக் கலையின்

உயர்நிலையை உரைத்துக் காட்டமுடியும்? வீட்டில் ஒன்றும் இல்லாவிடினும் மனைவிக்கு மாண்பு மட்டும் இருந்து விட்டால், மனைக்கு வேண்டிய மற்ற எல்லாம் இருப்பதாகவே பொருளாம். வீட்டில் எல்லாமே இருந்தாலும் மனைவிக்கு மாண்பில்லை யானால் ஒன்றும் இல்லாததாகவே பொருளாம். இதனை இல்லது என்? உள்ளது என்? என்னும் வினாக்களால் விளங்கவைத்துள்ளார் ஆசிரியர். இங்கே வள்ளுவர், திட்டவட்டமாகத் தெளிவான ஒரு முடிவுக்குத் துணிந்து வந்து விட்டவராகக் காணப்படுகிறார். வேறு எது இருந்தாலும் இல்லாவிட்டாலும், குடும்பத்துக்கு உண்மையான மூலதனம் (Capital) மனைவியே—அதுவும் மாண்புமிக்க மனைவியே என்பது வள்ளுவர் கருத்து. இதனை இந்தக் குறளில் இல்லவள் - இல்லவள் என இருமுறை கூறியிருப்பதும், 'மாண்பானால்' 'மாணக்கடை' என்னும் இருவகை உடன்பாட்டு, எதிர்மறை எச்ச முடிவுகளும் உணர்த்தி நிற்கின்றன வன்றோ? மாண்பானால், மாணக்கடை என்பவற்றின் இறுதியில் உள்ள 'ஆல்', 'கடை' என்னும் இரண்டும் ஒருவகை வினையெச்ச விருதி முடிவுகளாம். (Adverbial clause)

இனி இக்குறட் கருத்தைச் சிறிது விளங்க நோக்குவாம்:- வீட்டில் போதிய பொருள்கள் இல்லாவிடினும், போதிய திறமையும் ஊக்கமும் உடைய மனைவி, எல்லாம் இருக்கும் வீட்டைவிடத் தன் குடும்பத்தைச் சீர்திகழச் செய்வாள்; திறமையும் ஆர்வமும் இல்லாதவனோ, எல்லாம் இருப்பினும், ஒன்றும் இல்லாத வீட்டை விடத் தன் குடும்பத்தைப் பாழ்படுத்துவாள். முன்னவள் செட்டாகப் புதிய பொருள்களைச் சேகரிப்பாள் - நீண்டநாள் வைத்துப் படைப்பாள்; பின்னவனோ, புதிய பொருள்களைச் சேகரிப்பதாளு செய்யாமல், உள்ள பொருள்களையும் விரைவில் அழித்து ஒன்றும் இல்லையாக்குவாள். முன்னவள், வீட்டிற்கு விருந்தினர் வந்தால், குறைந்த பொருளைக்கொண்டே பலவகைக் கறிகள் செய்து உணவு படைப்பாள்; பின்னவனோ, எல்லாம் இருப்பினும், இரண்டொன்றும் சரியாய்ச் செய்யாது கடனைக் கழித்தனுப்புவாள். முன்னவள், தன் ஏழைக் கணவன் இன்று காய் கறி வாங்கக் காசு இல்லையே

என்றால், நேற்று வாங்கி வந்தவற்றுள் மிச்சம் உளது என்பாள்; பின்னவளோ, தன் கணவன் இன்றைக்கு என்ன வேண்டும் என்றால், நேற்று வாங்கி வந்தவை போதவில்லை, இன்றைக்கு இன்னும் நிறைய வாங்கிவர வேண்டுமெனக் கட்டளையிடுவாள். மேலும், இருப்பதைக் கொண்டு கணவன் முதலியோரை இன்புறுத்தித் தானும் இன்புறுவாள் முன்னவள்; எல்லாம் இருப்பினும், ஒரு விழுங்கு வெந்நீருக்கு வழியின்றித் திண்டாடித் தவிக்கவிடுவாள் பின்னவள். வேறு துறைகளிலும் இவ்விதமே, இவ்விதமே! ஆவது முன்னவளால்; அழிவது பின்னவளால். இதனாலேயே, முன்னவள் வீடு எல்லாம் உடையதாகவும், பின்னவள் வீடு ஒன்றும் இல்லாததாகவும் வள்ளுவரால் உரைக்கப்பட்டன. இக்குற்ட் கருத்தே, 'இல்லாள் அகத்து இருக்க இல்லாதது ஒன்றில்லை' என்னும் ஓளவையின் மொழிக்குச் செவ்வியளிக்கின்றது. இங்கே, திருவள்ளுவரின் மனைவியார், இளையான்குடி மாறரின் மனைவியார் போன்ற நற்பெண்டிரின் வரலாறுகள் நமக்குப் போதிய சான்று பகரும். மாண்பு அற்ற பத்து மாட்டுக்காரி, மாண்பு பெற்ற ஒரு மாட்டுக்காரியிடம் பால் வாங்கிய கதை பலரும் அறிந்ததே!

4. சோர்விலாள் பெண்

(தெளிவுரை) தன்னையும் காத்துக்கொண்டு, தன் கணவனையும் போற்றி, புகழ்ச்சொல்லை நிலைநிறுத்தி, என்றும் சோர்வுபடா திருப்பவளே பெண்ணாவாள்.

“தற்காத்துத் தற்கொண்டான் பேணித் தகைசான்ற
சொற்காத்துச் சோர்விலாள் பெண்”

(பதவுரை) தற்காத்து = (ஒழுக்கம், உடல் நலம் முதலியவற்றால்) தன்னையும் காப்பாற்றிக்கொண்டு தற்கொண்டான் பேணி = தன்னை மணந்துகொண்ட கணவனையும் உணவு முதலியவற்றால் காத்துப் போற்றி, தகைசான்ற சொல் காத்து = தகுதி நிறைந்த புகழ்மொழியினையும் காத்து நிலைநிறுத்தி, சோர்விலாள் பெண் = (இவற்றிலும் வேறு எந்தக் கூரியத்திலும்) என்றும் சோர்வு கொள்ளாதவளே சிறந்த பெண்ணாவாள். (தற்கொண்டான் =

கணவன்; பேணுதல் = உபசரித்தல்—காத்தல்; தகைசான்ற சொல் = புகழ் மொழிகள்)

(மணக்குடவருரை) தன்னையுங் காத்துத் தன்னைக் கொண்ட கணவனையும் பேணி, நன்மை யமைந்த புகழ்களையும் படைத்துச் சோர்வின்மை யுடையவளே பெண்ணென்று சொல்லப்படுவள்.

(பரிமேலழகருரை) கற்பினின்றும் வழுவாமற்றனைக் காத்துத் தன்னைக் கொண்டவனையும் உண்டி முதலிய வற்றாற் பேணி, இருவர் மாட்டும் நன்மை யமைந்த புகழ் நீங்காமற் காத்து, மேற்சொல்லிய நற்குண நற்செய்கைகளினுங் கடைப்பிடி யுடையாளே பெண்ணாவாள்.

(விளக்கவுரை) முன்னர், இல்வாழ்க்கை என்னும் பகுதியின் முதற் குறளில், 'இயல்புடைய மூவர்க்கும்' என்பதற்கு இயல்பான உரிமையுடைய பெற்றோர், மனைவி, மக்கள் என்னும் மூவகையார்க்கும், எனப் பொருள் எழுதினேன் நான். பின்னர், மூன்றாவதான 'தென்புலத்தார்' என்னும் குறளில், 'தான்' என்பதற்குக் கணவன் (குடும்பத்தலைவன்) எனப்பொருள் உரைத்தேன். 'தான்' என்பதிலேயே தன்னைச் சேர்ந்த மனைவி அடங்கிவிட மாட்டாளா? 'இயல்புடைய மூவர்' என்பதற்குள் அவளை அடக்க வேண்டுமா? அது பொருந்தாது, என என்னை மறுத்து நகையாடினர் சிலர். இங்கே இந்தக் குறளைக் கூர்ந்து நோக்கவேண்டுகிறேன் தன்னைக் காப்பதோடு தன் கணவனையும் காப்பது மனைவியின் கடமை எனத் தனித் தனியே பிரித்து இங்கே கூறியிருப்பது போலவே, அங்கேயும், தன்னைக் காப்பதோடு தன் மனைவியையும் காப்பது கணவன் கடமை என்னும் கருத்தை, உட்கொண்டு, 'இயல்புடைய மூவர்' என்பதில் மனைவியை அடக்கி ஆசிரியர் கூறியிருக்கலா மல்லவா? மூவருள் மனைவி போக, ஏனைய பெற்றோரும் மக்களும் உதவிக்கொள்வதை 'மக்கட்பேறு' என்னும் அடுத்த பகுதியில் ஆசிரியர் அமைத்து வைத்துள்ள அழகினை ஆண்டறிந்து மகிழ்க!

தொடர்ச்சி பதினேராவது பகுதியில்....

சந்தானம் பிரிண்டிங் ஒர்க்ஸ், புதுவை.